

stand zeer critiek; maar toch iets beter dan 's morgens. De zieke was volkomen helder en bij bewustzijn; de pols was iets beter; maar we moesten er ons op voorbereiden, dat het op zijn hoogst nog een paar dagen duren kon.

Maandag was de achteruitgang weer merkbaarder. De trekken van het eens zoo forsche gelaat vielen eenigermate in; het eens zoo sprekende oog stond dof en de oogopslag kostte hem blijkbaar moeite.

Maandagmiddag gaf hij de begeerte te kennen nog eens den heer Idenburg te zien, die dadelijk aan het verzoek gehoor gaf.

Zooals reeds een vorig maal door mij werd medegedeeld, was de zieke, wat zijn zielstoestand betreft, rustig en kalm. Hij wachtte, en wachtte geduldig.

Voor ieder bewijs van hartelijkheid was hij uitermate dankbaar en zijn zielsoog bleef vol vertrouwen gericht op die toekomst van enkel heerlijkheid en vrede, die God voor Zijn kinderen heeft weggelegd.

Ons belijdend volk leefde mee aan deze sponde en ik mocht dan ook deze dingen niet voor mij houden. Ze behooren U allen toe; en gij allen zult met groote dankbaarheid vernemen, dat . . .

Hier eindig ik; daar komt een telegram en als ik 't openbreek, lees ik: *God heeft onzen lieven Vader tot Zich genomen.*

Nog geen twee uur geleden zag ik den lijder; rustig, kalm . . . en nu . . . *tehuis!*

God zij geloofd en gedankt voor Zijn onuitsprekelijke genade. Zijn laatste levensdagen zijn, naar onze bede, beschenen door het licht van den eeuwigen dag; zijn heengaan was volkomen kalm en in vollen vrede.

AFGELOST EN OPGEROEPEN.

En nu — *thuis.*

Heerlijk woord, voor het kind van God.

Thuis . . . dat is het, waar het hart naar uitgaat, wanneer de aardsche loopbaan bijna voleindigd is. Midden in het leven is er een gestadig jagen naar het doelwit, tot God zelf den arbeid doet verminderen, en de taak langzaam van de schouders genomen wordt.

Zoo was het ook hier.

Eerst moest de hand die de leiding hield, de teugels van het partijbestuur los laten; toen volgde het overgeven van de schrijfstift; daarna weer het uittreden uit het parlement, en werd het:

Ik blijf den Heer verwachten,
Mijn ziel wacht ongestoord . . .
Als wachters op den morgen
Den morgen, ach! wanneer?